

2019 – DOSARELE PATRIMONIULUI (XXXI):

Focul care „împinge piatra” - Să nu gândești e cea mai dulce viață!

- 1442, obligativitatea generală a învățământului - Memento mori!

Memento mori
Adu-ți aminte că vei muri

Dosarele

patrimoniului (XXXI)



12 priorități absolute care i se pot recunoaște lui Conrad Haas

întiul precursor al rachetei moderne, inventator, chimist, mecanic și balistician, învățat umanist

Fiecare cu Atlantida sa!

Acest declin violent a unei civilizații de uneltiri tehnologice pervertite filonul atlantidian pare să renască ... din profunzimile abisale ale subconștientului ...

Spune-mi ce mănânci ca să-și spun cine ești

Indigenous Languages



Anul CĂRTII în ROMÂNIA

Romanian Villages
Explore a village and discover centuries old architecture and traditional ways of life



Tun împins de un cal sub fortificația inamică

Copilăria a fost considerată cea mai plină de farmec vârstă a omului, tinerii moștenitori necunoscând încă proverbul latin „Memento mori - adu-ți aminte că vei muri”. Printre argumentele lui Erasmus, în „Elogiu Nebuniei”, este amintită și mărturia marelui poet Sofocle: „Să nu gândești e cea mai dulce viață!”. În istoria omenirii, Eschil, Sofocle, Euripide ne-au lăsat sute de drame, tragedia greacă reprezentând culmea creației dramatice a antichității. Istoricul literar și filozoful estetician Liviu Rusu (1901-1985) scria: «cei trei poeți tragici au fost înainte de toate **mari poeți – cetățeni**, prin al căror talent au prins glas cele mai adânci aspirații ale omului. În tot ce au gândit și simțit, ei au fost un reflex total al colectivității cetățenești în năzuința ei spre o viață luminoasă, **spre adevăr, bine și frumos**. Prin aceasta au devenit ei creatorii unei arte atât de monumentale, arta care a putut să înfrunte secolele și mileniile, ca să trăiască până astăzi cu toată prospețimea».

Descoperirea celebrului „Manuscris sibian” (1961) a fost un eveniment epocal, având loc la puțin timp după primul zbor al unui cosmonaut în spațiu, Iuri Gagarin zburând 180 de minute la bordul navei „Răsăritul” (Vostok I). În urmă cu 5 decenii, în 1969, anul în care astronautul Neil Armstrong (Apollo 11) făcea primii pași pe lună, apărea lucrarea editată de Editura Academiei R.S.R.: „Preistoria Rachetei Moderne. Manuscrisul de la Sibiu (1400-1569)”. Mulți cercetători

s-au întrebat cum a fost posibil ca în sec. XVI și tocmai aici, în Transilvania, să se nască „primul proiect al unei rachete”? Inginerul și scriitorul sas Hans Barth scria: «Transilvania nu era ... ruptă de centrele de cultură europene ale epocii (...) Sașii transilvăneni dispuneau încă din secolul al XIV-lea de școli elementare, atestate documentar, în anul 1422 fiind introdusă obligativitatea generală a învățământului pentru băieți și fete (...) Din 1402 pînă în 1522 cel puțin 116 sași au obținut la Cracovia titluri universitare, la Universitatea din Viena au studiat între 1501 și 1526 în total 219 sași transilvăneni, iar la Wittenberg au fost înmatriculați nu mai puțin de 56 în perioada 1517-1520. Numeroși ardeleni au activat ca profesori la Universitățile din Viena, Padova, Cracovia, Wittenberg, Amsterdam, Leipzig, etc. Ne vom referi la numai două exemple: dr. **Martin Siebenbürger** a fost profesor de filozofie și drept la Viena, apoi a fost ales de trei ori decan și ulterior judecător municipal și primar al Vienei. **Maximilian Transylvanus**, autorul primei descrieri a călătoriei lui Magellan în jurul lumii, a urcat pînă la rangul de secretar al împăratului Carol al V-lea. Tipografi sași din Transilvania activau încă din 1472 și 1481 în Italia. De acolo nu au adus numai primele cărți în țară, ci au mijlocit totodată asimilarea unui meșteșug care curînd a prins rădăcini și în Transilvania. Scrierile lui Luther au ajuns încă din 1519 la Sibiu, astfel încît regele Ungariei s-a văzut silit să interzică învățătura luterană în 1523. Cărturari de seamă și scriitori ca **Johannes Honterus**, **Valentin Wagner**, **Nikolaus Olahus**, **Georg Reichsdorffer**, **Stephan Stieröchsel** și **Johannes Sommer** au înrîurit în mod fertil întreaga viață spirituală din această arie geografică.

Dar în Transilvania nu au venit numai reprezentanți ai științelor umaniste. **Paracelsus**, întemeietorul unei noi științe medicale, a străbătut în anii 1534-1535 Transilvania și Țara Românească, unde a studiat plantele de leac și s-a interesat de medicina populară. Vestitul **Georgius Agricola** a zăbovit în 1550 în Transilvania. **Johannes Muraltus** a venit din Elveția în Transilvania, a funcționat inițial ca medic la Cluj și Bistrița, a dobîndit în 1597 minele aurifere de la Zlatna și Baia Mare de la principele Sigismund Báthory și a intrat pînă la urmă în serviciul diplomatic al lui Mihai Viteazul. În acest spațiu au mai trăit, între alții, și strămoșii pictorului din Nürnberg, **Albrecht Dürer**, ca și ai compozitorului **Johann Sebastian Bach**. Și **Hahnemann**, părintele homeopatiei, a activat, cu cîteva generații mai tîrziu, la Sibiu. Mulți învățați, medici și cercetători au aflat în Transilvania a doua lor patrie. Conrad Haas a pătruns deci într-o arie care nu era lipsită de impulsuri creatoare și de o fecundă relație spirituală reciprocă. În acest context istoric și cultural, stabilirea, activitatea și realizările pionierului racheto-tehnicii în Sibiul transilvan nu ne mai apar ca un caz izolat. Ele se încadrează mai degrabă în imaginea unui spațiu european care, în ciuda unor împrejurări potrivnice de natură politică, **a păstrat deschis contactul atît cu Răsăritul cît și cu Apusul**.

În lucrarea „**De la Honterus la Oberth**”, Hans Barth preciza: «G.D. Teutsch sesizase de fapt în mod intuitiv (...) ceea ce era esențialmente nou în lucrarea lui Haas. „Focul” care „împinge piatra” înseamnă: limbile de foc care țîșnesc din rachetă și ridică încărcătura în vîrfurile rachetei; formularea „fie că salpetrul sau sulful au forța” se referă la experiențele lui Haas cu diferite compoziții ale combustibilului și cu „noua armă miraculoasă”, care nu reprezintă nimic altceva decît rachetele, pînă atunci necunoscute în Transilvania». Barth concluziona și clarifica «prioritățile absolute care i se pot recunoaște lui Conrad Haas (...): 1. Principiul rachetei cu mai multe trepte și al

construcției acesteia. 2. Racheta cu două și trei trepte, realizate prin îmbinare reciprocă. 3. Rachete pentru zbor du-te-vino. 4. Rachete lănci, într-o dispunere de două pînă la patru trepte și baterii de rachete. 5. Principiul amplasării în trepte a dispozitivelor de aprindere. 6. Turnul de lansare (rampa de start) pentru rachete. 7. Aripioarele de stabilizare în formă de delta. 8. Dispunerea încărcăturilor combustibile. 9. Utilizarea diferențială a amestecurilor de pulberi, în funcție de domeniul de utilizare. 10. Utilizarea de combustibili lichizi (alcool). 11. Utilizarea compușilor de amoniu. 12. Schițarea rudimentară a unei nave spațiale cu echipaj. Haas era un om de o cultură multilaterală. Scrierea sa vădește vaste cunoștințe de matematică, chimie, fizică și tehnică. (...) Conrad Haas este deci nu doar întiiul precursor al rachetei moderne, cu mai multe trepte, nu doar inventatorul unor noi compoziții de combustibili, nu doar un mare constructor de arme, chimist, mecanic și balistician al vremii sale, ci în aceeași măsură și un învățat cu profunde convingeri umaniste, orientare caracteristică tuturor marilor reprezentanți ai Renașterii în Europa secolului al XVI-lea».

Știați că cercetătorul român, doctor în istorie și în litere, D. Todericiu, a scris - sub pseudonimul Pierre Carnac - lucrarea „**Atlantida autopsia unui mit**”? Făcând analiza scenariilor dramei catastrofei legendare: «Acest declin violent a unei civilizații de uneltiri tehnologice pervertite, asupra căreia se abate un destin răzbunător, seamănă leit cu mecanismul subiacent al mitului lui Prometeu, eroul inițiator și mitologic, mare prieten al oamenilor, pedepsit de către Părintele Zeilor, pentru că a furat focul din cer», el afirma: «filonul atlantidian pare să renască de fiecare dată din profunzimea abisale ale subconștientului pentru a se manifesta în forme mereu noi, variante și derivate». Amintind că „Atlantida a fost confundată cu tot felul de localități și dispariția sa cu catastrofe de toate felurile”, Carnac concluziona: „**Fiecare cu Atlantida sa**”.

În istoria alimentației – marcată de revoluția tehnicii - îl descoperim pe celebrul gastronom francez Jean Anthelme Brillat – Savarin, cel care ne-a lăsat dictonul: „**Spune-mi ce mănânci ca să-și spun cine ești**”!

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<http://www.tribuna.ro/stiri/cultura/dosarele-patrimoniului-xxxI-focul-care-impinge-piatra-sa-nu-gandesti-e-cea-mai-dulce-viata-1442-obligativitatea-general-a-invatamantului-memento-mori-145337.html>



Eveniment Actualitate Stiri de pe strada mea Sport Cultura Sanatate Timp liber Tribuna femeilor Descopera lumea

Tribuna
Dintotdeauna pentru totdeauna!

Bucură-te de Gustul Legendar acum și în SIBIU!
bd.Mihal Viteazu nr.3  /spartanrestaurant  /spartan_restaurant SPARTAN

Dosarele patrimoniului (XXXI): Focul care „împinge piatra” - Să nu gândești e cea mai dulce viață! - 1442, obligativitatea generală a învățământului - Memento mori!

 Marius HALMAGHI  11.07.2019 23:48  129 vizualizari  0 comentarii



În: Tribuna, 11 iulie 2019